

Banyamese

A Nagy Szarvas Szellem

Még a szokottnál is több hó esett ezen a télen, így Patrik munkába menet hiába taposott ki ösvényt a falu felé, annak délutánra nyoma sem volt. Az utolsó két hónapban már kapott a kovácstól némi fizetést, így Vernónia megbízta, hogy vegyen magának a pénzből egy jó meleg, bélelt csizmát a szatócsboltban. December volt, az utak eljegesedtek, a falura már késő délután ráborult az éjszaka, az emberek legszívesebben a fűtött házaikban melegedtek. A faluszéli kis tó vastagon befagyott, remek szórakozás volt a fiataloknak a jégen csúszkálás. Vékony fém sánt erősítettek fel a cipőjükre, így könnyedén siklottak, forogtak, estek és keltek kacagva. Patrik is elment párszor a kovács fiaival és Szépecskével a tóhoz hétvégeken, élvezte a maga korabeliek társaságát. A néne még biztatta is, menjen csak, jót tesz neki, ha kimozdul.

December apó furcsa időjárást hozott magával. Minden nap olyan volt, mint az előző. Csendes, szürke, ködös, a napot már két hete nem látták, még a hópihék is lassan, álmosan libegtek a föld felé. A fagy nem engedte ki a tájat jeges szorításából, a patakot minden nap újra és újra fel kellett törni, hogy a falu népe vízhez jusson. Patriknak még soha nem esett olyan jól a műhely melege, mint ezekben a napokban. Ráadásul egyre ügyesebb volt, a kisebb munkákat már önállóan készítette el,

Szikra mester nagyon elégedett volt vele. Fél év alatt megnyúlt, megerősödött, a néne új ingeket és nadrágot vett neki, mert a régieket sorra kinőtte. A hangja elmélyült és a borotválkozás is indokolttá vált. December második hetében jártak, a ráérős vasárnapi reggeli után a néne odafordult a fiúhoz.

-Nyilván tudod, Patrik, hogy jövő szombaton huszonegyediké lesz, a Téli Napforduló ideje. A faluban ilyenkor éjjel megint máglyát raknak és meggyújtják, átugrálják, meg ilyesmi, ahogy már láttad nyáron is. Gondolom, ismét hívtak a barátaid, hogy tarts velük a mulatságra.

A fiú alig észrevehetően biccentett és kíváncsian várta, Vernónia hová akar kilyukadni.

-Nos, most azt szeretném, ha nem mennél el.

Patrik elképedt arcát látva gyorsan folytatta.

-Tudod, ez most nem olyan lesz, mint a Nyári Napforduló ünnepe. Akkor a mi világunk és a tündérvilág közötti átjáró nyílt meg, nem féltettek annyira. De most a felszín és a mélyben rejtőző sötét világ között fog kinyílni a kapu egy időre. Átjöhetnek rajta a halottak szellemei és gonosz, ártó entitások is a föld mélyéből. Némelyik az lesz a célja, hogy téged megkeressen. Nem véd meg, hogy egyszerű falusi fiúnak látszol, ők nem csak a szemükkel látnak és a fülükkel hallanak. Az egész lényük figyel, kutat, szimatol és olyan jelzéseket is fognak, amit te nem is érzékelsz. Tudni fogják, ki vagy, hiába vegyülsz el a falusiak között. Nem adhatunk most esélyt arra, hogy megtaláljanak, még időre van szükséged. Megértetted, amit eddig mondtam?

-A kisherceg pillanatok alatt felmérte, miről beszél a néne és tudta, igaza van. Olyan jó lett volna odalent a barátaival mulatni, de ezt felülírta a kitűzött cél elérése miatti óvatosság.

-Persze, Vernónia néne, nagyon is megértettem. És igaza van, nem megyek le, majd azt mondom, nem hagyom a nagynénémet magára ezen az estén, hogy ne gyanakodjanak.

Vernónia egyetértően bólintott és örült, hogy ugyanazon a véleményen vannak.

Amikor eljött a szombat, Vernónia megkérte Patrikot, hogy ne csak az ösvényről hányja el a havat, hanem a kertkapu és az erdő széle közötti mezőről is nagyjából tíz méteres körben. Furcsállta ugyan, amit a boszorkány kért, de kérdés nélkül megcsinálta és kíváncsian várta, mi fog ebből kisülni. Amíg ő a havat hányta, Vernónia szép, zöld fenyőágakat vágott, összefonta piros bogyós galagonya ágakkal, magyallal és felerősítette a koszorút az ajtóra. Az asztal közepére is készített egy gyönyörű csokrot szintén fenyőágakból és fagyöngyből. Került mellé alma egy nagy tálban, szegfűszeggel megtűzdelve és fahéjas mézeskalács is. Amikor Patrik végzett a munkájával és belépett a házba, azonnal megcsapta az orrát a fenyő és a fűszerek fantasztikus illata. Olyan hangulatos volt, már egyáltalán nem bánta, hogy nem mehetett le a faluba. Ahogy alkonyodott, a néne mindenhová gyertyákat és mécseseket rakott, minden ablakba jutott két-három belőlük. Ahogy besötétedett, megvacsoráztak, majd csöndesen üldögéltek, olvastak a földszinten. Tizenegy óra is elmúlt, amikor Vernónia felállt a fotelból és készülődni kezdett. Utasította a fiút, hogy öltözzön fel melegen, majd a kezébe nyomott egy nagy dobozt, tele kövér, fehér gyertyákkal. Kimentek a kapun, egészen a hótól letakarított körig. Patrikot beállította középre, ő pedig elindult a kör külső ívén és egyenesen távolságra elhelyezett tizenkét gyertyát. A pálcájával vont egy láthatatlan védő gyűrűt a kör szélén és egy suhintására félénken pislákolni kezdett, majd bátran fellobbant tizenkét pici lángocska.

-Bármit látsz, vagy tapasztalsz, ne mozdulj ki a körből - kérte a fiút.

Azután csak álltak és vártak valamire a dermedt éjszakában. Olyan csend volt, hogy az is hallatszott, ha egy-egy ágacskáról lehuppant a hó a földre. Patrik a fákat figyelte, úgy tűnt neki, mintha robosztus, sötét alakok gyülekeznének az erdő szélén.

-Képzeldőm - gondolta, de nemsokára döbbenet láttá, hogy fekete testek válnak el a fák mellől és lassan, óvatosan közelednek a körhöz. Szuszogást, apró horkantásokat, paták dobbanását hallotta, orrát megcsapta az erdei vadak ismerős illata. Szarvasok gyülekeztek körülöttük, már annyian voltak, hogy hatalmas testük szinte összeért a kör szélénél. Prüszköltek és kapálták a földet, miközben izgatottan fel-fel vágták a fejüket, az agancsai néha hangosan koccanva összeértek. A néne odalépett hozzájuk és egyenként köszöntötte őket, az állatok válaszul bársonyos orrukat belefűrték a boszorkány tenyerébe.

-Gyere fiam, te is üdvözöld őket. Lassan állj mellém és nyújtsd ki a kezéd. Várd meg, míg ők kezdeményeznek.

A fiú követte a néne utasításait. Odalépett mellé, átnyúlva a gyertyák felett, óvatosan kinyújtotta a kezét a legnagyobb szarvas felé.

-Ő a Szarvaskirály az erdőben, tapasztalt, bátor és okos.

Patrik elé tartotta a tenyerét és várt. Az állat először hátra hőkölt, majd félénken egyre közelebb tolt a fejét. A fiú érezte, ahogy a nagy, meleg orr a tenyerébe simul és beleszagol. Döbbenetes élmény volt, megrendülten állt a hatalmas jószág előtt. Tudta, hogy a király ismerkedik a szagával, a rezdüléseivel és a lelkük összekapcsolódik. És szerette, jaj, annyira szerette abban a pillanatban ezt a gyönyörű vadat, látta, ahogy a nagy, barna szemekben apró csillagokként tükröződnek a gyertyák fényei. Nézték egymást lassan épülő bizalommal.

-Olyan szép vagy Király. Mind olyan szépek vagytok - súgta az állatnak. Horkantás volt a válasz és egy fejrázás.

-Azt mondja, örül, hogy találkoztatok - tolmácsolta Vernónia a szarvas válaszát.

Mindegyikhez odalépett és sorban megsimogatta őket. A meleg pára, amit kilélegeztek, őt is finoman beburkolta. Ahogy a kör végére ért, a boszorkány visszahívta középre.

-Ezen az éjszakán ősidők óta velünk vannak, a Nagy Szarvas szellemet idézzük meg együtt, aki egy újabb esztendőre elhozza agancsai között erre a földre a fényt, az áldott világosságot, ami az élethez szükséges.

Odalépett az első gyertyához és szólt:

-Eltelt az óév első hónapja!

Az összes szarvas dobbantott egyet a patájával, a föld megremegett Patrik talpa alatt.

A gyertya lángja lobbant egyet és kihunyt. A következőhöz lépett.

-Eltelt az óév második hónapja!

Az állatok ismét dobbantottak, hópelyhek kavartak fel a lábaik körül. A második gyertya fénye is kihunyt. A boszorkány végig sorolta a hónapokat. Mire a végére ért a körnek, egy gyertya se égett. Sötét lett és síri csend. Az állatok mozdulatlanul álltak és vártak.

-Szarvas Szellem, hívlak téged, száguldj át a sötétségen, hideg éjen, fagyos szélen, hozd el újra az éltető fényt és a meleget a földre! Szarvas Szellem, várunk téged! - rikoltott az ég felé kitérve a boszorkány. Patrik látta, hogy az összes szarvas felfelé figyel, így ő is az égre nézett. A sötét fák sziluettje mögött az égbolt világosodni kezdett, lilás, aranyos ragyogás futott szét a látóhatáron. Hirtelen a közepébe berobbant egy izzó, fényes gömb, ami szikrákat és apró csillagokat csóvaként húzva maga után, egyre feljebb kúszott a zenitről és szédítő gyorsasággal szelte át az eget. A csillagok elhalványultak mellette, fényével uralta az égboltot. Patrik döbbenetesen figyelte, hogy a jelenség hatalmas szarvas alakká formálódik, sokágú agancsai között egy izzó korongot visz. A lent álló szarvasok izgatottan dobogtak és táncoltak, miközben égi társukat figyelték. Ahogy a Szarvas Szellem végigszáguldott odafent, úgy gyulladtak meg újra a kanócok a gyertyákon. Amikor az égbolt túlsó felére ért, egy pillanatra megállt, lenézett rájuk, majd felvetette a fejét. A fényes korong felröppent az agancsai közül és szállt, szállt felfelé, majd az égbolt közepén megállapodott. Ott ragyogtak mindketten, a Szarvas testében csillagok kavartak, a korong fénye megvilágította az erdőt és a tisztáson állókat, végül lassan, fokozatosan elhalványultak és beleolvadtak az éjszakába. A tájra ismét sötétség borult, de a réten a tizenkét gyertya lángja diadalmasan lobogott.

-A fény ismét legyőzte a sötétséget és visszatért közénk a földre. Ettől a perctől kezdve rövidülnek az éjszakák és hosszabbodnak a nappalok - jelentette ki a boszorkány.

Pár perc múlva a szarvasok mereven előre nyújtották az egyik mellső lábukat és kecsesen lehajtott nyakkal bókoltak egyet Vernonia felé. Majd egymás után besoroltak az erdő fái közé, rövidesen elnyelte őket a mélykék téli éjszaka.

Egy ideig még csöndben álltak, Patrik emésztette a látottakat, úgy érezte, annak a fénynek egy picit szikrája befészkelte magát a szívében. A boszorkány egy intésére a gyertyák egyszerre aludtak ki. Összeszedték őket és csendben elindultak a kapu felé. Patrik csak most érezte, hogy milyen hideg van, mintha az állatok testéből párolgó meleg takaróként burkolta volna be idáig. Még egyszer visszanezett és látta, hogy egy álomszerű, halványan derengő, karcsú nőalak áll az elhagyott kör közepén és őt figyeli. Hófehér, gyönyörű arca volt, jégkék szeme és sötétkék szája, hosszú, világos hajában jégkristályokból font koszorú, a bőre mintha foszforeszkált volna. Fehér ruhát viselt, aminek az alján apró jégcsapok csüngtek. Hívogatóan intett felé.

-Néne, néne, nézze! - mutatott a jelenség felé a herceg.

Vernónia visszafordult.

-Ó, igen. Ő egy hótündér. Csak ezen az éjszakán tud eljönni az emberek közé. Vigyázni kell, ha engedsz a hívásának és követed, magával visz az örök tél birodalmába és sosem jössz vissza. A varázskör és a szarvasok megvédték minket, de végig ott állt az erdő szélén és figyelt

. Gyere, menjünk be, akkor elmegy.

Amikor már a ház biztonságos falai között voltak, Patrik észrevette, hogy odakintről egy hófehér kéz finom ujjakkal cirádás jégvirágokat rajzol az ablakokra.

Reggelre megváltozott az idő. Nagyon hideg volt, de a nap hétágra sütött, a levegő tiszta volt és apró kristályszemek szállkostak csillogva a levegőben. Patrik még mindig a tegnapi éjjeli átélés hatása alatt állt, a szarvasok és az égi tünemény örökre bevésődött az elméjébe. És nem csak az elméjébe, a szívébe is.

-Tudja néne, azt hiszem, én már soha többé nem fogok vadászni - mondta, miközben reggeliztek.

-Tudom, hogy tisztességesen fogsz bánni az utadba kerülő állatokkal. Nem okozol nekik felesleges fájdalmat és nem ölsz pusztán kedvtelésből, szórakozásból.

-Úgy lesz néne, ígérem.

Ebédre a kovácshoz voltak hivatalosak, Szikra uram meghívta mindkettőjüket, hogy együtt üljék körül az ünnepi asztalt. Vernóniával ez még sosem történt meg, a falu népének szüksége volt a tudására, de Szépecske és pár idős falubeli asszony kivételével féltek közelebbi barátságba kerülni a boszorkánnyal. Meg is lepődött, amikor Patrik szólt neki két nappal ezelőtt, hogy őt is meghívták.

Először ki akarta magát menteni, de a fiú nevetve közölte vele, hogy akkor felköti a hátára, mint egy batyut, úgy viszi magával, úgyhogy beadta a derekát. Délelőtt sütöttek egy gyönyörű almatortát és készítettek egy nagy üveg tojáslikőrt. Szépen becsomagolták mindkettőt és még dél előtt elindultak lefelé a hegyről. A kovács a kapuban várta és szívélyesen köszöntötte őket. A hát kívül-belül fel volt díszítve zöld fenyőágakkal, amire kicsi aranyozott tobozokat aggattak. A levegőben fűszerek illata úszott, az asztalt fagyöngy és borostyán csokrocskákkal díszítették. A nappali meleg volt és otthonos, az ünnepi hangulat azonnal átragadt a vendégekre is. Átadták az ajándékba hozott tortát és likőrt, majd a gazdagon terített asztal köré telepedtek. A néne kedvéért voltak húsmentes fogások is, minden nagyon ízletes volt. Az ebéd végeztével a kovács felkelt és ünnepélyesen átnyújtott egy gyönyörű, új kalapácsot Patriknak.

-Édes fiam, neked készítettem, ezt csak te fogod használni, amikor ütjük a vasat az üllőn. És ha majd elmész, ezt magaddal viszed, sosem lehet tudni, mikor lesz szükséged rá.

Majd a boszorkányhoz lépett.

-Vernónia néne, boldog Téli Napfordulót és boldog Új esztendőt kívánunk.

A szépen becsomagolt és szalaggal átkötött csomagban, amit Vernónia átadott, egy gyönyörű, puha fonalból készült zöld mellény pihent, a vállánál kicsi hímezett arany virágokkal. A kovács felesége kötötte, nagy hozzáértéssel és szeretettel. A néne nem volt jellemző, hogy zavarba jött volna bármitől. De most bizony párás lett a szeme és meghatódva nézett az asztalnál ülőkre.

-Nagyon szépen köszönöm, bevallom, meghatódtam. Én nem szoktam ajándékot kapni, amióta édesanyám meghalt, egyedül vagyok minden ünnepen, ez most annyira új nekem és annyira boldog vagyok! - mondta és szeretettel simogatta meg a mellényt.

-Jaj, drága Vernónia, Patrik nálunk inas és ez azt jelenti, a családnak részévé vált, ráadásul mindannyian nagyon meg is szerettük. A néne pedig már annyiszor segített rajtunk, ez csak egy kis csekélység hálánk jeléül, fogadja csak el, szeretettel adjuk - pergett a nyelve a kovács feleségének és megsimogatta a néne karját. Ebéd után még egy kicsit beszélgettek, megkóstolták a tojáslikőrt is.

Az egész család a kapuban állt és integetett utánuk, amikor elindultak hazafelé. A dombok közepénél jártak, Patrik ment elől, hogy kissé letapossa a havat a néne előtt, amikor váratlanul egy hógolyó puffant a hátán. Döbbenet megfordult és ott állt a boszorkány pár méterrel mögötte, arcán kaján mosollyal épp a következő hógolyót formálta a kezében.

-Na mi lesz, nem is védekezel, te pupák? - incselkedett a fiúval.

Patriknak ilyen mértékű tiszteletlenség eszébe se jutott volna, de ha a néne feljogosította, akkor hajrá. Pillanatokon belül komoly hócsata alakult ki közöttük. A boszorkány kacagott és egész pontosan tudott célozni, de Patrik is derekasan harcolt. Már mindketten úgy néztek ki, mintha porcukor emberkéek lennének. Egy idő múlva Vernónia kezdett fáradni, kevésbé fürgén hajolt el a dobások elől.

Egyszer csak mondott valamit, amit Patrik nem értett, a hó magától gombócokká formálódott a lába előtt, a golyók egymás után fellebegtek a levegőbe, majd megsorozták az elképedt herceget. Pár tűpontos lövés után szegény megadta magát és hanyatt fekvé beledőlt a hóba.

-De néne, maga csal, ez nem ér! - kiáltotta.

-Miért, hol van az megírva, hogy ez szabálytalan? Pláne egy boszorkánytól? - kérdezte ártatlan arccal a néne.

És nevettek, nevettek, majd leporolgatták magukat és elindultak hazafelé. Két pici, magányos alak, szinte elveszve a hatalmas, hófödte dombok között araszolt az erdő felé. Az égen ismét kövér, sötét felhők gyűltek és nagy pelyhekben hullani kezdett a hó.